

Ο ρόλος και η στάση της Οικογένειας στη Ζωή

Πρωτ. Θεμιστοκλή Μουρτζανού

Η κοινωνία μας διακρίνεται από μία αντιφατική στάση έναντι του έρωτα. Από την μία τον θεοποιεί και τον προβάλλει ως δικαίωμα του ανθρώπου και από την άλλη τον υποβαθμίζει στο σαρκικό επίπεδο, τονίζει την επιθυμία ως συστατικό του στοιχείο και δεν διδάσκει την αγάπη ως κυρίαρχο συστατικό και τελικό στόχο του έρωτα.

Αυτή η ιδεολογική αντίφαση έναντι του έρωτα πηγάζει ίσως από καταπιεσμένες ψυχολογικές καταστάσεις, από θρησκευτικές φοβίες και προκαταλήψεις, αλλά και από το γεγονός ότι σήμερα έχουμε θεοποιήσει όχι την έννοια της ελευθερίας, κάτι που θα ήταν κατανοητό, αλλά την έννοια του «δικαιώματος», κάτι που αφήνει στο περιθώριο οποιαδήποτε οριοθέτηση.

Γιατί, τελικά, το πρόβλημα δεν είναι αν μπορούμε, πρέπει, θέλουμε, επιδιώκουμε τον έρωτα, αλλά ποιό είναι το περιεχόμενο που του δίνουμε και, κυρίως, ως που τον αφήνουμε να φτάσει.

Είμαι κληρικός. Μεγάλωσα σε θρησκευτικό περιβάλλον το οποίο ασκούσε, στα πλαίσια της παραδοσιακής οικογένειας και της κοινωνικής παρουσίας της

θρησκείας, μία ιδιαίτερη πίεση στο θέμα του έρωτα.

Εβλεπα στην εφηβεία μου τους συμμαθητές μου και τις συμμαθήτριές μου να ερωτεύονται ελεύθερα και να εκφράζουν τον έρωτά τους, μόνο με το σχετικό άγχος μην χάσουν την ταμπέλα του «καλού παιδιού» ή να μην το μάθουν οι γονείς ή να μην τους επηρεάσουν οι σχέσεις στην πορεία τους προς το Πανεπιστήμιο και τη ζωή. Κανείς όμως, πέρα από τις όποιες τηλεοπτικές σειρές και τις λεγόμενες αισθηματικές ταινίες, δεν μας είχε μιλήσει για την αγάπη.

[\(περισσότερα...\)](#)